

Arrest

nr. 235 933 van 19 mei 2020
in de zaak RvV X /

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 april 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 15 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2019 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij in wezen niet verder komt dan het geven van een algemene uiteenzetting, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het vergoelijken en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.2.1. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, doch betwist niet dat hij slechts een gebrekkige kennis heeft van de identiteit van de wraaknemers, van de ontwikkelingen en het doen en laten van zijn familie doorheen de jaren. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter zijn jonge leeftijd ten tijde van de dood van H. en ten tijde dat zijn vader slachtoffer werd van een schot in zijn schouder, noch achter zijn verblijf ver van zijn moeder en broers. Ook in de motieven van de bestreden beslissing staat de verwijzing naar deze pogingen tot verschoning vermeld. De commissaris-generaal stelt echter op pertinente wijze vast dat gezien de beweerde betrokkenheid van verzoeker na

het overlijden van zijn vader in deze bloedwraak, mag verwacht worden dat verzoeker weet wie zijn wraaknemers zijn. De commissaris-generaal verwijst terecht naar de logica van de bloedwraak waarin het essentieel is om te weten van waar het gevaar precies komt. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in zijn besluit op dit punt dat de gebrekkige kennis van verzoeker moeilijk te rijmen valt met de door hem uitgesproken vrees en dat gezien het publieke karakter van een bloedwraak mag verwacht worden dat verzoeker als één van de protagonisten op de hoogte is van alle gebeurtenissen (poging tot wraak, betrokken personen...) die verband houden met de vendetta. Dit is tevens het geval waar de commissaris-generaal verderop op goede gronden tot de conclusie komt dat aangezien verzoeker aangaf na het overlijden van zijn vader ook in deze bloedwraak geïnvolveerd te zijn, mag verwacht worden dat hij actief bij zijn broers of derden zou gepolst hebben naar de betreffende informatie en het in zijn eigen belang was om als geïnvolveerde in bloedwraak de voorgeschiedenis en de feiten van deze bloedwraak te kennen om het gedrag van zijn wraaknemers te kunnen inschatten en eventueel zelf een verzoeningsproces te kunnen opstarten. Verzoeker slaagt er niet in hard te maken dat hij zijn moeder niet in de war wenste te brengen omdat zij "psychologisch getraumatiseerd is door deze feiten en bijzonder veel moeite heeft om over dit alles te praten", zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift. Nog naast de vaststelling dat in de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de verklaring van verzoeker dat hij wel degelijk werd ingelicht door zijn moeder over de betreffende – doch beperkte – informatie, weerlegt verzoeker hiermee wederom niet dat, gezien het belang, van hem mocht worden verwacht dat hij meer inspanningen ondernam om effectief te weten te komen in hoeverre de informatie correct was en wat dit betekende voor hem persoonlijk, evenmin dat hij ook geen contact opnam met zijn wraaknemers via derden om dit na te gaan en eventueel een bemiddelingspoging richting verzoening op te starten, een proces dat impliceert dat de voornaamste betrokkenen op de hoogte zijn van alle gebeurtenissen in verband met de vendetta. Een algemene verwijzing naar het bestaan van bloedwraak in Albanië volstaat overigens evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.

Kortom, de Raad acht het frappant en ongeloofwaardig dat verzoeker, gelet op zijn beweerde vrees, slechts dermate beperkte basisinformatie zou hebben over de kerngebeurtenissen uit zijn vluchtrelaas. Daar het gaat om informatie die essentieel is om zijn risico op vervolging in te schatten, kon en mocht van verzoeker een gedegen kennis en grote interesse worden verwacht in de betreffende informatie. Verzoeker kan allerminst worden gevolgd waar hij voorhoudt dat een gebrekkige kennis niets afdoet aan de essentie. De gebrekkige kennis en het nalaten om zich (grondig) te informeren, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas.

Verder poogt verzoeker het niet onmiddellijk indienen van een verzoek om internationale bescherming in zijn voordeel aan te wenden door voor te houden dat dit ook kan begrepen worden als een "soort bescherming die hij voor zichzelf had opgebouwd" aangezien hij bij een negatieve beslissing een verplichte terugkeer riskeerde naar het land waar hij dan echt gevaar liep. Het gebrek aan verzoek tijdens zijn verblijf in Frankrijk van augustus 2010 tot maart 2018, tijdens een eerder verblijf in Frankrijk tot mei 2010 en in Zwitserland in de periode 2004 tot 30 december 2006, hetgeen door verzoeker noch wordt betwist noch wordt weerlegd, wordt hiermee niet verschoond. Het komt verzoeker toe de gegrondheid van zijn verzoek aan te tonen en derhalve aan te tonen een dermate vrees te koesteren die een terugkeer belemmert, zijn stelling dat een negatieve beslissing een terugkeer naar een land waar hij echt gevaar liep zou betekenen, klemmt dan ook. Bovendien herhaalt de Raad de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat het indienen van een verzoek met het oog op het vermijden van een repatriëring naar zijn land van herkomst na een mogelijke veroordeling voor feiten gepleegd in België, moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met of getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker tracht zich nog vast te klampen aan de aanwezigheid van zijn partner en minderjarige kinderen, doch gaat eraan voorbij dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende op 7 augustus 2019 hoewel hij verklaarde reeds in maart 2018 in België te zijn aangekomen zodat hij ook hiermee niet overtuigt. De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een gastland of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en in andere Europese landen heeft verbleven alvorens dat hij in België om internationale bescherming heeft verzocht, getuigt niet van een

ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging. Dit des te meer daar hij ook in België niet onmiddellijk overging tot het indienen van een verzoek. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie biedt hiertoe geen verschoning.

Waar verzoeker nog verwijst naar de erkenning van zijn broer als vluchteling in België, voegt de Raad, zoals de commissaris-generaal, nog toe dat elk verzoek om internationale bescherming op basis van zijn eigen merites dient te worden beoordeeld en dat dit geen afbreuk doet aan het vastgestelde in casu.

3.2.2. De Raad wijst er verder op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal merkt op dat wat er ook van zij, verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor eventuele problemen met de familie H. geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift "Concreet gezien is het ook zo dat de Albanese politie geweigerd heeft elke klacht met betrekking tot de zaak te acteren wat het beste bewijs is dat verzoeker in zijn eigen land absoluut niet kan rekenen op bescherming". Nochtans staat in de verklaringen van verzoeker te lezen dat hij nooit problemen kende met de Albanese politie (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS, pagina 10) zodat aan deze louter post-factum verklaringen geen geloof kan worden gehecht. De huidige stelling in het verzoekschrift en het algemene betoog dat effectieve bescherming zou ontbreken, berust aldus niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Dat de Albanese autoriteiten verzoeker met betrekking tot zijn verklaarde problemen, zo hier al geloof aan zou worden gehecht, niet zouden kunnen of willen helpen, wordt aldus niet aangetoond. Hij toont dit allerminst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt.

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Waar verzoeker verwijst naar corrupte en in zoverre hij een selectieve lezing houdt van de informatie van de commissaris-generaal omtrent de situatie in Albanië waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt hij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker maakt hiermee bovendien geenszins concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

3.2.3. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen enkele invloed heeft op zijn gezinsleven. De betreffende beslissing houdt enkel in dat de internationale bescherming aan verzoeker wordt geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner of

kinderen wordt gescheiden. Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

In de mate verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 15 mei 2020 haalt verzoekende partij aan dat zij alles herhaalt uit haar verzoekschrift. Zij wijst ook op de schending van artikel 8 EVRM. Zij stelt hierbij dat bij een negatieve beslissing in het kader van haar verzoek om internationale bescherming zij een bevel zal krijgen om het grondgebied te verlaten. Zij zal gescheiden worden van haar minderjarige kinderen en haar vriendin (de moeder van haar kinderen). De betreffende beslissing zal bijgevolg wel een invloed hebben op het gezinsleven. Zij stelt nog dat voor haar minderjarige kinderen haar aanwezigheid zeer belangrijk is.

3.2. De Raad wijst met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen enkele invloed heeft op zijn gezinsleven. De betreffende beslissing houdt enkel in dat de internationale bescherming aan verzoeker wordt geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner of kinderen wordt gescheiden. Verzoeker maakt de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk."*

Verzoekende partij ontkracht deze motivering niet door een herhaling van haar middel in het verzoekschrift.

De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de vermelde rechten in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekende partij daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 EVRM zich opdringt.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

5. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS